

Dipak čopra POVRATAK MERLINA

Dipak čopra, međunarodni pisac čije se knjige trenutno najbolje prodaju, u ovom, svom prvom romanu, otkriva se kao izvrsni pripovedač. Zanosna priča koja obuhvata period od srednjeg veka do savremene Engleske, POVRATAK MERLiNA, bogata je duhovnim učenjima Dipaka čopre koja su preobrazila živote čitatelja širom sveta.

Kada dva mlada policajca, Artur Kalum i Ketil Kilbrajd, otkriju telo u jarku pored puta izvan malog industrijskog grada u Somersetu u Engleskoj, pokreće se niz uznemirujućih događaja koji zahvataju ceo kraj. Kad telo i neki ljudi nestanu, Artura i Ketil njihova istraga vodi u čudnovat gaj nalik lavirintu, od kamena koji otvara kapije prošlosti i para tkanje vremena.

Zajedno sa Tomijem i Sisom, hrabrim učenicima iz škole Sv. Džastin; ser Derekom Risom, istaknutim poznavaoцем arturijanske legende i grupom gradskih otpadnika, Artur i Ketil upliću se u smrtonosnu čarobnjačku igru koja je započela pre dvanaest vekova. Jer propast Kamelota nije bila kraj legende: Merlin je u svojoj mudrosti predvideo da će Mordred, kraljev nezakonit sin, ubiti kralja Artura i njegove vitezove. Mordred je bacio čini nalik semenu zla, koje su ostale uspavane sve do sad, do početka trećeg milenijuma. Koristeći moći koje prevazilaze vreme, Mordred seže i u sadašnjost.

Uskoro će se snage kojima zapovedaju dva čarobnjaka ponovo sukobiti, a ishod će preobraziti svekoliko čovečanstvo. Drevne legende i predanja iz doba kralja Artura ponovo oživljavaju na mestima koja su deo današnjeg sveta, ali su istovremeno i izvan vremena, mesta na kojima Artur, Ket i ostali moraju da tragaju za osnovnim životnim istinama, za iskustvenim ispunjenjem čudesa, i gde moraju u sebi samima da otkriju snage koje će obnoviti ulogu Merlina i čarolije u životima svih nas.

Ovaj maštovit i sjajan roman otkriva skrivene mogućnosti čudesa u savremenom svetu, mir koji se nalazi iza beskonačnih promena, i čudesna preobražavanja koja omogućuju najjednostavniji pomak u shvatanju. Poruka koju nam Merlin prenosi je da mi, iz čistoće svojih srca, možemo snovima ostvariti novi svet. Preporod Kamelota koji obasjava poslednje stranice ove priče nadahnut je vidovitošću i proročanstvom.

KLJUČ ZA MERLINA

MERLIN – već samo to ime pobuđuje slike tajnovitosti, čarolije, pustolovine, čudesa i očaranosti. Čarobnjak je

središnji lik jednog od najtrajnijih mitova naše kulture, priče o kralju Arturu i njegovom kraljevstvu, Kamelotu. U ranim prikazima legende, Merlin je čuvar svekolikog znanja; svemoguć, svevideći, večan. Ovaj prikaz, Povratak Merlina, govori o buđenju čarobnjaka koji sniva duboko u svakome od nas, tako da možemo ponovo osvojiti polje čistog znanja i iz nevinosti naših srca snovima ostvariti novi svet.

Ono što društvo danas smatra stvarnošću tek je hipnotički stvorena društvena uslovljenost, nametnuta izmišljotina u kojoj svi zajedno učestvujemo. To je melodrama jednoličnog postojanja, ispunjena stalnim opsjednutostima i beznačajnim nastojanjima, dok je naš jedini udes rođenje, starenje i smrt. Ključevi čudesnoga u životu skriveni su u našoj sopstvenoj svesti, samo kad bismo to mogli da shvatimo.

Život će nas obdariti čudima kad počnemo da ga sagledavamo kao izraz čudesnoga. Sam po sebi život je čudo. Mi smo ovde i sada – to je čudo.

Čarobnjakov toranj je ono sveto mesto u nama gde se nalaze bogovi i boginje u svom začetku; njihova je jedina težnja da se rode, da se ostvaruju kroz oblike.

Unutrašnja inteligencija ljudskog tela/duha krajnja je i vrhunska nadarenost, koja ogleda mudrost svemira, i u toj mudrosti leži snaga preobrazе. Preobraza otvara nove stvarnosti, nove svetove.

U širokim prostranstvima čarobnjakove svesti beskrajni svetovi dolaze i odlaze; ti su svetovi nalik česticama prašine koje plešu na zracima svetlosti. Vilijam Blejk je rekao:

Videti Svet u Zrcu Peska

***i Nebo u Divljem Cvatu
Držati Beskraj na dlanu ruke
I Večnost u jednome satu.***

***Samoj laži veru damo,
Jer kroz Oko ne gledamo
Što Noć ga rodi da u njoj nađe kraja
Dok Duša bi Spala u Zracima Sjaja****

Dok čitate ovu knjigu, nadam se da ćete u likovima Artura i gospe Gvinevire, Melkiora i Merlina, u liku Mordreda i svih ostalih sagledati različite uloge koje preuzimate dok vaša duša sniva u zracima svetlosti. Naša je sudbina da igramo beskrajne uloge; u drami života nosimo društvene maske, i u tom žrtvovanju našeg pravog ja njegovoj spoljašnjoj pojavi, u žrtvovanju duha egu, rađa se vreme.

Ovo je čarobnjakova tajna – oblik ili pojava nikada ne mogu do kraja zaseniti duh. Čarobnjak zna – da bi zaista bio živ, mora umreti za prošlost u svakom trenutku. Da bi sada bio živ, mora biti mrtav za prošlost. Da bi sada bio živ, mora imati svesnost životne usredsređenosti, svesnost sadašnjeg trenutka. Ako vam je pažnja usmerena na ono što postoji, ako sagledavate njegovu punoću u svakom trenutku, otkrićete ples božanskog u svakom listu, svakoj latici, svakoj vlati trave, u svakoj dugi, svakom brzaku, u svakom dahu svakog živog bića.

Čarobnjak zna onu stranu tereta sećanja i prosuđivanja na kojoj leži okean sveopšte svesnosti. Mi smo tek talasići tog

prostranog okeana i imamo pristup sveukupnosti njegovog beskrajnog znanja.

Putir, Mač, Gral, Kamen – to su oruđa koja moramo upotrebiti za ovu preobrazu. Putir je izvor života u nama kojem se uvek iznova moramo vraćati da bismo isprali naša zatrovana iskustva. Mač je snaga ljubavi koja može pogubiti bilo kojeg zmaja. Gral je stanje milosti, a Kamen predstavlja čisto znanje koje pronalazi svoje sopstveno ispunjenje u samome sebi, i ima beskrajnu organizujuću snagu sveopšteg duha koji upravlja raznolikošću postojanja.

Dok se priča otkriva pred vama, tražim od vas da likove i zbivanja sagledavate kao simbole vaših sopstvenih životnih iskustava, i da postepeno, dok putujete prostranim krajolikom vlastite svesnosti, budite Merlina unutar vas samih. Ali pre nego što se susretnete sa Merlinom – duhom – morate proći tamne prolaze, tajanstvene puteve, sablasna potkrovlja vašeg sopstvenog uma.

Morate se suočiti sa svojom vilom Fej, svojim mračnim delom koji vas prati ma gde pošli. Vila Fej postoji u svakom od nas; mi smo tvorevine pune dvosmislenosti, spoj raznolikih arhetipskih energija, gde su sveto i svetovno, božansko i đavolje, grešnik i svetac svi stopljeni jedno s drugim.

Ima toliko mnogo osoba unutar nas, i sve se bore za prevlast u ovom jednom telu. Može biti naša sudbina da igramo beskrajne uloge, ali mi nismo uloge koje igramo. To je prva velika čarobnjakova spoznaja; ima ih još mnogo u priči koju ćete pročitati. Evo nekoliko uvida za koje se nadam da će pojačati iskustvo vašeg čitanja.

U "Tragalištu" tražim da skidate sloj po sloj svoje duše i otkrijete drevna mesta i drevna vremena.

"Levo-desno" vas podseća na mudrost nepredviđenog i nesigurnog, tako da izbegnete ograničenost poznatog.

U "Besanoj noći" otkrijte svoje sopstveno nezadovoljstvo i budite zahvalni, jer bez božanskog nezadovoljstva ne bi bilo ni stvaralačke snage.

U "Pepeo pepelu" otkrijte bogatstva koja su skrivena u ostacima pustošenja i razaranja. U nevoljama je prikriveno seme velikih razvojnih mogućnosti.

U "Vremenu za snove" spoznajte kako čarobnjak izmiče granicama vremena i daje nam sledeće pouke:

- čarobnjak nije omeđen čarolijom vremena.***
- Beskrajni su prikazi istog dešavanja, zavisno od posmatrača.***
- Postojimo istodobno u svim vremenima; pravilni, uski odsecci vremena su niti mreže koja se proteže u beskonačnost.***
- Svaki događaj odražava svaki drugi događaj; kada elektron titra, svemir se potresa... Već i samo jedan događaj može oblikovati naše živote ili promeniti tok istorije.***
- Život je čaroban, tajanstven, prekrasan i čudesan. Kada izgubite čaroliju, izgubili ste život. Postaje tmuran i bez radosti. Kada doživite bljesak čudnog, to je čarobnjakov dodir. Najteže prokletstvo koje može zadesiti čoveka je mrtvilo, jednolično postojanje, tihi očaj koji proizlazi iz potrebe da se povede za većinom.***

"Tragači" ukazuju na temelje za kojima moramo tragati na svakom koraku na putovanju našeg života. Postoji skriveno značenje u svakodnevnim događanjima.

"Jahač na brežuljku" pripoveda o večnom sukobu između duha i ega. Duh je bezbrižan i lakog srca, pun smeha. Ego je ozbiljan, ohol i svadljiv. U jednom je mir, sklad i ljubav, u drugom strah i neprijateljstvo.

"Ložionica" ispituje arhetipske energije koje podržavaju vatru života u podrumima naših duša.

"Ciganski tabor" istražuje dvor čuda, mudrace, proroke, genije i otpadnike koji su izbegli psihozu kolektivnog uma i mogu postati naše jedino uporište prema slobodi.

"Tamna zemlja" je naša Majka, ova blaga planeta je naša maternica i ujedno naše prošireno telo. Kada se mi plašimo, ona drhti i zmajevi dolaze.

"Venčanje" pred nas postavlja ogledalo međuodnosa, gde otkrivamo da su oni koje volimo i oni koje mrzimo samo odrazi nas samih.

U "Staroj kraljici" Gvinevira nam dopušta da sagledamo utamničenje ženstva kroz vekove, ponajpre u pećinama, zatim u dvorcima i samostanima, a danas u ujedinjenim institucijama. Sada je vreme da odamo počast ženstvenosti u nama samima, u našoj vrsti, u našem svetu. Ženskost inteligencije svemira može nam pomoći u isceljivanju psihoze kolektivnog uma, jer ženstvenost je ono koje hrani, povezuje, stvara odnose.

"Krug mira" je svet koji možemo ostvariti snovima, nevinošću naših srca. Ovde se radi o sudbonosnom

mnoštvu i povezanoj kolektivnoj svesnosti, koja je neophodna da bi se dosegla promena u našoj civilizaciji. Tako je ova priča zamišljena da bi se razumela na mnogim nivoima. Ona je maštovita, ali nas ujedno podseća da smo drevne duše iz drevnih mesta i drevnih vremena. Podseća nas na dvosmislenost ljudskog. Podseća nas da je život otvoren horizont i da smo mi čarobna bića. Podseća nas da u životu svakoga od nas postoje trenuci kada se uzdižemo na izuzetno mesto gde svakodnevnine čini poprimaju mitska značenja. Kada se čovečanstvo tamo više ne može uzdići, to mesto naziva se Kamelot i uzvisuje u legendu.

PRVI DEO

RASULO ČAROLIJE

1

ČAROBNJAKOV TORANJ

Stare žene Kamelota behu sigurne da su dani sveta odbrojani. Bezuba Megan zapalila je zavetnu lojanicu, ali istog trenutka, kao da je sunuo kroz zidine zamka, vetar je ugasi.

"Ni deset sveća neće nas noćas zaštititi od đavola", izjavi kuvarica Gudrun.

"Neka nas milost Božja sačuva da svi ne izginemo na spavanju." odgovori stara Megan drhćući. Troje su sedeli u tamnoj kuhinjskoj praonici – dve starice i dečak. "Dečko", naredi Megan, "donesi mi drugu ciglu. Noge su mi hladne." Ulvin uze hladnu ciglu iz njenih ruku i odviše grubo platno u

koje beše zamotana. Mašicama izvuče novu ciglu iz pepela i pažljivo je stavi na platno.

"Hajde brže", prigovaraše Megan.

"Pa žurim se", htede da odgovori Ulvin, pitajući se čemu žurba kada će svet ionako nestati. Zli predznaci pokazivahu se često i brzo – po zalasku sunca, vrane i strvinari behu se gnezdili na istom drvetu; viđahu ježa kako se kotrlja po vatri preko opštinskih polja; tamni oblaci nateravahu se nebom nalik uspaničenim divljim konjima, i najgore od svega, zastrašujuće pomračenje beše nagrizzlo lice meseca.

Beše to noć u koju bi samo čarobnjak mogao da pronikne, ali pitati za savet čarobnjaka beše upravo ono što se kralj zavetovao da izbegne.

Artur je satima sedeo u svojoj izrezbarenoj stolici pored prozora u velikoj dvorani. Njegova omiljena večera, začinjena veprovina sa kajsijama, ležala je nedirnuta na tacni pored njega. Dok je dan umirao u tmurnom sivom odsjaju, njegovo lice je postajalo sve setnije. "On već zna", zloslutno beše nagovestila Gudran vrativši se nakon što je kralju odnela večeru.

"Zna šta?" pitaše Ulvin, ali sve što je dobio za svoju radoznalost beše mrk pogled.

Hodajući tiho dvoranama obasjanim zalazećim suncem, i kraljica beše došla da nagovori kralja na jelo, ali i njen glas pun ljubavi, koji je uvek budio kralja iz njegovih neraspoloženja, pade na neplodno tlo.

"Molim vas, uzmite malo, barem zalogaj", molila je. Artur samo podiže svoje zamagljene oči prema njoj. Behu to oči ispunjene tragedijom, ne više hrabre i smirene kakve je tako

dugo poznavala. "zašto tugujete, moj gospodaru?" pitaše Gvinevira. U svako drugo vreme slomilo bi joj se srce videći ga takvog, ali sada je obuze nepoznat, iskonski strah.

Kralj ne reče ništa, samo okrenu glavu prema prozoru. "Zovi Merlina", šapnu on – beše to zamalo vapaj. "Videh noć naše propasti." Kraljica pohrli iz velike dvorane, zastajući na tren da bi kleknula pred krstom pored vrata. U žurbi naredi najnovijem pažu, a slučajno to beše Ulvin, da što brže može otrči do tornja.

Pod svetlom napola pojedenog meseca (u to doba se verovalo da pomrčinu izaziva crni zmaj koji guta mesec), kralj razabiraše senovit Ulvinov obris dok je jurio kroz istočnu stražarnicu prema čarobnjakovom tornju koji se nalazio na suprotnom kraju vanjskog dvorišta. Beše to okrugao toranj od teškog sivog kamena kao i ostatak utvrđenih zidina, ali čarolijama prekriven pokrovom od crnog opsidijana, koji mu davaše gladak, staklen izgled, taman kao dno bunara.

Kad se našao u podnožju Merlinovog utočišta, paž ostade bez daha. Nije bilo vrata, i jedini vidljiv otvor beše uzak prozor visoko prema vrhu, okrenut zapadu prema središtu ograđenog prostora zamka. Ulvin je znao da se drugi, potpuno isti prozor, nalazio na suprotnoj, istočnoj strani. Merlin je rado rano ustajao i meditirao na jutarnju zvezdu. "Merline, čarobnjače moćne i strašne uzvišenosti, moj gospodar kralj naređuje da se odmah pojaviš pred njim", viknu Ulvin glasno. Nije bio siguran da li je dovoljno glasno viknuo, jer je vetar urlao dovoljno snažno da zgasne svaku zavetnu sveću na svetu;

ali slabo svetlo koje svetlucaše na uskom prozoru nije se ni pomaklo, i ne beše odgovora. U takvoj zlokobnoj noći Ulvin se nije osećao sigurnim na otvorenom bez svog talismana spravljenog od otrova veštice, buve, vuka i leoparda i svih biljnih čarolija koje su se koristile da bi držale na odstojanju sva pogubna zla.

Dečak beše skupio hrabrost da ponovo zazove. "Merline, čarobnjače moćne i strašne uzvišenosti, moj gospodar kralj..."

Naglo beše prekinut pojavom jednog razdraženog lica koje je sumnjičavo provirilo kroz uski prozor visoko gore. Merlinove oči, za koje se Ulvinova baka zaklinjala da mogu pretvoriti dečake u leteće lasice, behu čvrsto stisnute kao da ga behu grubo probudili. Ulvin se nemirno premeštao s noge na nogu, želeći da je u podrumu gde se nalazio njegov topao slamnati krevet.

"Ulvine, jesi li to ti?" ljutito se oglasio čarobnjak.

"Prokletstvo, šta želiš? I ne brbljaj tako zadihano kako su te učili. Reči nisu pamet, znaš."

Da stvari nisu bile tako hitne, Ulvin bi se osetio povređenim Merlinovim oštrim prekorom. On je uistinu bio tek dečko sa farme u Veseksu, koji je od čuvanja svinja nedavno unapređen da posluži plemstvo kod stola. "Njegovo veličanstvo želi da mu se hitno požuriš", promuca dečak.

"Moglo bb-bitu nevolje."

Čarobnjak se jače nagnu kroz prozor. Njegovu dugu rascepljenu bradu beše uhvatio vetar i zamahivao njome kao zastavom pre bitke. "Kažeš da kralj poziva Merlina, nakon ovih pet zamornih, dosadnih, dugih zima?"

"Istina je, vere mi", odvrati paž, i vrati mu se deo nedavno usvojene dostojanstvenosti.

"Dakle istina?" zamisli se čarobnjak.

"Bez sumnje", reče dečak.

"zaista!" uzvratu čarobnjak.

"Kunem se", promuca dečak grizući usne. Nije uživao kad bi ga ismejavali, ali žarko je želeo da odnese dobre vesti nazad kralju. Nakon trenutka oklevanja uzviknuo je tankim, piskutavim glasom: "Dakle, dolaziš ili ne?"

"Ne!" vrisnuo je Merlin, s treskom zalupivši krilo prozora i nestavši u odajama. Blesak lutajućeg svetla osvetli Ulvinovo uplašeno lice dok je jurio nazad u sigurnost dvorca.

U kuli tornja, Merlin se besan naglo okrenu od uskog prozora, ali kad je zalupio kapke, uzdigao je vrtlog prašine – čarobnjaci su suviše uzvišeni da bi bili uredni – i tako ugasio veliku voštanicu koja je stajala na stolu u sredini sobe.

"Prokletstvo!" progundao je. Zagledao se oko sebe kroz tminu. Povrh visoke police s knjigama širom se otvoriše dva žuta oka, blistava u tami; Merlin je znao da pripadaju njegovoj omiljenoj ptici, staroj sivoj rogatoj sovi koja se uzdizala visoko kao malo dete. (Seljaci takve velike sove nazivaju Visling Vils i krive ih za decu koja nestaju u noći.) Sova skoro nečujno raširi svoje perje, kao da je svila skliznula po svili, i zagleda se u osvetljeni strop odakle je visilo nekoliko malih šišmiša.

"Samo kad ti miševi ne bi mogli da lete", čežnjivo je mislila sova. Merlin je mogao čitati misli ptica i životinja, ali malo su ga zanimale sovine, budući da one ponajviše misle o

miševima i kako da ih uhvate. Ono što je u tom trenutku zanimalo Merlina beše Melkior.

"Gde je on?" mrmljao je. "Pozivam te, pojavi se ovog trena!" zaurlo je, udarivši nogom astrolab da bi naglasio svoju nestrpljivost. zeleno-crni skarabej, uplašen metežom, pojavi se iz svog skrovišta ispod knjige. Merlin, koji je u mraku mogao da vidi jednako dobro kao bilo koja sova ili mačka, spazio je insekta i zgrabio ga između kažiprsta i palca. Nagnuo je svoj baburasti nos tik do njega. "Jesi li to ti, Melkiore?" zapita.

"Ne, učitelju, ja sam ovde", šapnuo je glas iza njegovih leđa. Merlin se okrenu. Nejasan lik palio je leskinu grančicu – čarobnjakovu zamenu za šibice – u retkom vazduhu i prinomio je sveći na stolu. Blago zlatno svetlo u trenu ispuni odaju, zajedno s toplim, uljnim mirisom gorućeg voska.

"Gde si dovraga bio?" gundđao je čarobnjak. Mrzeo je iznenađenja. Lik koji je palio sveću nije se ni pomakao. Većina smrtnika se veoma bojala Merlinove moći, ali njegov mladi šegrt nije bio među njima. Ovo beše jedan od onih retkih slučajeva kada bliskost rađa zadovoljstvo – Melkior beše pozvan Merlinu pre sedam godina, kada beše tako mlad kao Ulvin. Odakle beše pozvan, niko u Kamelotu nije mogao da pogodi. Dvorani su ga retko viđali izvan čarobnjakovog tornja. Ponekad su se, za vreme vrelih julskih dana kosidbe sena, seljaci radeći na poljima izvan zidina zamka odmarali ispod divovskih hrastova na ivici šume. Gledajući uvis, mogli su videti Melkiora ocrtanog nasuprot utvrđenja zamka. Visok i tanak, uvek se oblačio u lepršave haljine, koje nejasno podsećaju na maurske, nalik odelu berberskog

poglavice. Koža mu beše bademasta, iako suviše bleđa za Maura. Beli turban mu beše ovijen oko glave i povučen napred da mu sakrije lice, sve osim para vedrih smeđih očiju.

"Nikada mu ne gledajte u oči", govorili bi seljaci mudro se gurkajući laktovima. "Ili nikada nećete gledati ni u šta drugo." Te iste oči sada se mirno okrenuše ka Merlinu, nežno kao kada smeđi pilići prepelice proviruju ispod krila svoje majke.

"Trebali ste me?" upita Melkior.

"Trebao tebe? Trebao tebe?" ljutito ponovi čarobnjak. "Kralj treba mene, ali neću ići. Ne ove noći."

"Hajde onda da održimo čas letenja", predloži Melkior s nadom. Podigao je ruke kao krila u letu, što je prepalo viseće šišmiše i oni nervozno zalepršaše. Merlin strese glavom i iznenada Melkior oseti da je njegov gospodar strašno umoran. Ličio je na starog vuka spremnog da se zavuče u sneg i umre. Ta pomisao rastuži Melkiora. Voleo je svog gospodara, i sve od odlaska mladog Artura beše jedina osoba koja je razumela mnoge slojeve ovijene oko čarobnjakovog srca. čarobnjakovo srce zaštićeno je trostrukim zidovima, kao kraljev zamak, i tek je onima koji imaju hrabrosti da prodru kroz utvrđenja dato da otkriju blago skriveno u njemu.

"Osećam izuzetnu opasnost", reče Melkior. "Hoće li se kraljevstvo održati?"

Merlina prenerazi neočekivanost tog predosećanja.

Protresao je glavom i seo na ivicu svog niskog gvozdеног kreveta, priprostog i neudobnog kao bilo koji redovnički

ležaj. "Kraljevstvo ne zasluđuje da se održi. čarolija koju sam im dao beše dobra, ali oni ne behu dovoljno dobri za nju." On uzdahnu duboko kao more kada udara kroz dubine na korniškoj obali. "Mir je raskinut, i zlo nas je namirisalo." Melkior skide stare čarobnjakove papuče, načinjene od izlizane krtičje kože, i sa poštovanjem ih položi u podnožje kreveta. Merlin legne, sklopivši svoje teške, naborane kapke. činilo se da je utonuo u san dok je Melkior klečao pored njega na podu. Iznenada se starac pokrene.

"Ako žele borbu – " progundā Merlin; zavlada tišina. Javljao se ratnik u njemu. Ali činilo se da san nadvladava njegov borbeni duh. Zevnuo je i umor mu zaseni oči. "Idi i tragaj za njima momče, u dubokim divljim šumama gde se stapaju sa senkama. Pronikni u njihove predznake", promrmljao je.

Melkior je jedva naćuo reći, ali u trenu se uspravio. Zatapka nogama, iskrenu glavu kao oprezan Źdral i nasred sobe otplesa ćudan vrtloŹan korak. Sledećeg trenutka nestade, a na ivici duboke druidske šume pojavi se ogromni crni panter zelenih oćiju. Źivotinja pogleda prema mesecu, koji se smanjio do tankog luka. Opresno je zafrktala i zagundāla, a onda zagrabila nećujnim dugim koracima u šumu.

Ugodne, senovite šume našeg doba nisu ni nalik šumama onih dana koje behu Źive, i to ne samo svojim drvećem i vevericama, papratima, gospinom kosom i klijajućim Źirevima. Stari zeleni svet beše Źiv u svojoj lisnatoj duši. Tadašnja šuma beše jedno ogromno dišuće biće koje je sve osećalo. Osećala je uznemiren korak kraljevskog jelena kojeg zbog kraljevog proglasa niko nije smeo da lovi. Osećala je kada bi kukavica snela jaje i tuŹni plać mladih

ptića kada bi ih kukavičje mlado izbacilo iz njihovog gnezda. Čak je osećala polagani puzeći rast guste mahovine koja je prekrivala svako vlažno mesto kao baršunast, zeleni šal. Ali te noći, dok se crni panter ušunjavao u nju, šuma je osećala dubok strah. Običan strah beše milost naspram ovog. Kako opisati krajnju uznemirenost? Zamislite jadnika osuđenog na vešala, kojeg usred ponoćne zvonjave grube ruke bude iz sna ispunjenog užasom. "Ustaj", zapoveda bezosećajan glas. Zapaljena je tanka voštanica i u sablasnoj svetlosti zatvorenik ugleda svog krvnika. "Da", nagađa krvnik oštroumno, "mislim da će te pet čvorova sasvim lepo držati." A osuđenik, ponovo sam u tami, oseća kako mu se utroba pretvara u vodu. To je strah koji je šuma osetila, strah da je Bog zaboravio njeno postojanje.

Zaustavljajući svoj korak, Melkior je osećao razornu uznemirenost šume, znajući da je nije on prouzrokovao. Ali šta je bio uzrok? Njegov gospodar je svojim delima držao zlo na odstojanju tako dugo da se Melkior jedva sećao njegovog mirisa. Vetar je donosio pomešane mirise proleća – plesni, perunike, divljih zumbula i kukute – ali ničeg odbijajućeg. Pa ipak, beše nečega u vetru: "Kakav je to pljuskav zvuk, kao pljusak po krovu?" pitao se. Iznad glave video je otvoreno zvezdano nebo. Nije to mogao biti pljusak. Behu to udarci kopita, odzvanjajući u daljini, i behu dolazili od mnoštva jahača, od mnogo više nego što ih je ikad pre čuo u ovim šumama.

Ali ko bejahu ti ponoćni jahači? Arturovi vitezovi spavahu u svojim krevetima, a uostalom, koji bi se vitez usudio da jaše ovim šumama nakon što bi pao mrak?

Bez donošenja svesne odluke, šegrt je osetio da se panterovo telo okreće, prateći topot jahača; podrhtavanje beše tako nejasno da je iskušavalo krajnje granice životinjskog sluha. Jednim skokom panter je dosegao grane prastarog hrasta obraslog imelom, nadgledavajući okolinu. U onom smeru, da, tamo. Njegova usukana crna ramena behu u ravnoteži; skočio je na tlo i hitro potrčao u tamu.

Prikradajući se na jastučastim šapama, Melkior se šunjaio kroz grmlje, nisko se sagnuvši dok se zvuk kopita pojačavao. Lake panterove misli proletale su mu glavom, ne kao reči nego kao snažni čulni utisci: miris preplašenog zeca, šćućurenog ispod hrpe lišća; vlažnost otrovnih gljiva zgnječenih pod njegovim nogama; svetlucanje zelene vatre iz trulog panja.

Ali povezane sa tim životinjskim utiscima Melkior je imao i svoje sopstvene, ljudske: "Gde je opasnost? Svuda je oko mene, ali ujedno dolazi iz jednog određenog mesta, i to mesto je vrlo blizu." Iznenada pastuv oseti panterov miris i zarže u strahu. "Smiri se ili ću te ubiti", prosiktao je glas. Melkior se umiri kao smrznuti vazduh – glas beše gotovo iznad njega. Njuškom je odmakao granje i ugledao uznemirenog, uplašenog konja koji je pobesnelo pokušavao da pobegne. Njegov jahač, vitez u oklopu, šibao ga je bez milosti. "Prestani, ludo", mrmljao je vitez kroz stisnute zube. Zbacio je svoj vizir, hvatajući dah, i Melkior ugleda njegovo ljutito, znojavo lice. Nije li poznavao to lice iz neke nejasne prošlosti? Pre nego što je to mogao da odredi, još pet vitezova na konjima dojuri na čistinu.

"Imaš li ga? Ako nemaš, odoše nam glave", reče jedan od njih.

"Ne laj na mene, psu. Konj mi je poludeo", znojni vitez ljutito odgovori. Iznenada se začu lomljenje grana. Ni deset stopa od njih ogroman beli jelen prekrasnih rogova izjuri iz svog skrovišta.

Melkior shvati istog trena – beše to kraljevski jelen.

"Drž'te ga!" vrisnu vitez, i cela grupa jurnu u poteru. Uzbuđen lovom, čak i preplašeni konj beše zaboravio svoj strah i bezobzirno uroni u tamnu

šumu. Melkior shvati da niko sada neće obratiti pažnju na njega; behu namirisali krv. Jurnuo je za njima ne krijući se, jedva pedeset stopa iza njihovih peta.

Merlin je obdario kraljevskog jelena moćima. Kraljevi čuvari lovišta mogli su da postave upozorenja na koliko god stabala su želeli; nikakav proglas nije mogao da zaštiti jelena, jer bi lovokradice dale život da mu puste krv i osvoje njegove ogromne rogove. U prošlim vremenima na ulazu u kraljevu šumu behu postavljana vešala sa telima lovokradica koji su se drznuli da prkose kraljevskoj zabrani. Ali Artur je odustao od te okrutnosti, verujući da će Merlinove čarolije zaštititi njegovog belog jelena. Danju beše nevidljiv, a noću, dok bi se hranio pupoljcima divlje ruže i mirisnom majčinom dušicom, životinja imaše tako oštar sluh da bi se ukočila ako bi miš gricnuo vlat trave i stotine jardi daleko.

Malo su mu sada pomagale Merlinove čarolije. Nesretni jelen se bacio u najgušći deo šume, dok su mu grane jela kidale rogove, a kupine mu ranjavale slabine. Blistave kapljice krvi ostavljale su tragove na divljim ružama koje je voleo da jede.

Njegove krupne, blage oči behu preokrenute unazad u užasu; dah mu je izlazio u istrzanim jecajima. Jer nije imao vremena da misli, jelen se nikada nije zapitao zašto ga je izneverila njegova zaštita, ili kako su jahači uspjeli tako vešto da ga slede u noći bez meseca.

Zar su imali svoje sopstvene čarolije? Životinja to nikada neće saznati, jer kad je zastala da preskoči ogromno stablo koje su srušili poslednji divovi, vođa jahača podiže svoj samostrel i odapne. Njegova strela poleti sa smrtonosnim ciljem i prostreli srce plemenite životinje, koja se istog trena sruši mrtva, prva žrtva crne magije u Kamelotu. Prigušen smrtni jauk probije mu se iz grla, još strašniji jer jelen celog svog života ne beše pustio ni glasa od sebe. Ali onde ne beše saosećajnog srca koje bi ga čulo.

"Čist pogodak!" viknuše ljudi. "Nek Bog čuva našeg gospodara!"

"Neka bi Bog očuvao naše vašljive glave da si promašio", reče praktičniji glas. Ali to se mišljenje izgubi u grabežu.

Jedan za drugim jahači su skakali sa svojih konja, izvučenog oružja. Bacali su se na telo, zabijajući mu u stomak mač i koplje i nož, žudeći da ubiju i drugi, treći, četvrti put.

"Propustite Harija", neko uzvikne, "on ga je srušio." Drugi zavika: "Ako gospodar prezire utrobu, jetra i pluća su moji."

"Ne, nazad prste, to ne sme da se dira", zapovedi vođa vitezova. Nakon nekoliko trenutaka njihovo teško disanje se uspori, ali još uvek nisu opazili opreznu crnu mačku koja ih promatraše sa obližnjeg drveta. Njene nozdrve su podrhtavale upijajući miris krvi, i Melkior je do krajnosti morao obuzdati svoju volju da u besu ne skoči na njih. čudni

porivi razdirali su njegovo srce – uprkos okrutnosti panterove prirode, duboko i toplo je osećao za prekrasnog jelena, sada rasporenog i oskrnavljenog. Gledao je kako vodeći vitez prebacuje jelena preko svoga sedla. Drugi jahač, već na konju, nestrpljivo je kružio.

"Požuri se već jednom! I gledaj da ne proliješ više ni kapi krvi. Bože, već je sada sve uneređeno", prigovaraše kršni vitez.

"Umukni, nisam ga ja tako razderao, zar jesam?" odgovori onaj koji je vezao leš. Uskoro je posao bio obavljen, i strašni jahači odjahaše u tamu.

Merlin se uznemireno pokrenuo u snu, ili u onome što bi smrtnim očima bilo nalik snu. Samo se njegov telesni okvir odmarao; unutra je svetla duhovna iskra, kao plamen spoznaje, vodila njegovog šegрта. Stari čarobnjak je čak snažnije od svog učenika osećao uznemirenost šume. "Sve je ovde tako čudno preobraženo", razmišljao je. Nije bilo reči da bi se opisala ova preobrazu u šumi, ali osećaj beše nepogrešiv – beše to nalik ulasku u vlastitu kuću sa saznanjem, čak i pre nego ste uključili svetlo, da je nešto strašno unutra.

Merlina je zbunjivalo što nije mogao da otkrije ko je taj kriminalac koji je zaposeo srce šume. Ali sveto skrovište bilo je oskrnavljeno; ništa nije moglo biti sigurnije od toga. Ta šuma pored Kamelota beše mesto gde su svi čarobnjaci dovodili svoje učenike da bi ih podučavali, sve tamo od doba divova kada su čarobnjaci bili jako cenjeni kao zaštitnici ljudi koji su se zbijali u slamnatim kolibama na rubu šume. Otkad je Artur zaposeo svoj presto, nastupilo je drugačije doba;

čarobnjaci i ljudi življahu u dubokoj međusobnoj sumnji, gotovo kao neprijatelji.

"Dovoljno su drski da misle kako smo i mi ljudi nalik njima samima", prezrivo bi govorio Merlin više nego jednom dok bi vodio Melkiora kroz čas promene oblika u šumi. "Ja ne mogu da umrem u njihovom svetu, a oni nikada neće moći da žive u mom." Šegrt nije shvatao šta to znači, jer se na mnogo načina osećao smrtnim i sada kao i onog dana kada je došao pod Merlinovo starateljstvo. Još mu ne beše predana tajna besmrtnosti, za koju se pretpostavlja da je čarobnjaci znaju. Beše potpuno jasno, međutim, da je staro prijateljstvo i saradnja između ljudi i čarobnjaka istekla.

Sveštenstvo beše najgore. Jedne nedelje Vestminsterski biskup beše u selo poslao debelog sveštenika po imenu Otac Alarik. Domaći župnik blago je predao svoju propovedaonicu. "Vaš dolazak je blagoslov", rekao je. "Ne, nije", mrgodio se otac Alarik; ponašanje mu beše oštro sumnjičavo. "Dođoh da ispitam čistoću vašeg stada." Seoski sveštenik osećao se poniženim, a da nije ni znao zašto. S propovedaonice biskupov poslanik je grdio zastrašenu pastvu. "šire se vesti da bi neki od vas mogli biti poklonici sotonske magije. ko je među vama sudružnik zla?" Obični seljaci drhtahu u svojim redovima.

Kada je Merlin naćuo da ga otac Alarik smatra za vraga, nasmejao se prezrivo. "Sveštenik? To salasto ništa? Šta ja marim ako me se kloni svaki smrtnik u Engleskoj? Svi su oni meso za crve i imaju mozak kao puding." Kada se malo

smirio, mudrije se izrazio: "Ljudi vide razlike, Bog ne poznaje ni jednu."

Međutim, odbojnost se proširila nakon što je biskupov sluga zapretio večnim prokletstvom svakom ko odbije da ustane protiv čarolija i čarobnjaštva. U selu je mržnja polagano vrela kao gulaš od trnja. Sumnjalo se da stare bakice, koje su na nesreću imale mačku ili čudan mladež na leđima prisustvuju grešnom Sabatu u šumama. U gostionici su tri pijana zidara uzvikivala smrt za samog Merlina. "I još se pitaš zašto gaze po nama? Zavrnilo mu vrat i sunce će ponovo zasjati."

Međutim, budući da se čarobnjak ne može ubiti, barem koliko je ljudska vrsta ikada otkrila, ta se zloćudna želja nikada nije ostvarila. Povici i nemir su se širili. Usred noći planuli bi stogovi sena. Šaputalo se da je crkva dobila podršku moćnih plemića sa severa, koji su bili više nego voljni da spasu nekoliko duša, ako su pritom ujedno mogli da ugrabe njihova imanja.

Kralj je napokon bio primoran da očuva mir tako što je proglasio posebnu zaštitu za svog starog gospodara u njegovom blistavom crnom tornju. Beše to najtužniji dan Arturovog života kada se rastajao od Merlina. "Patim i srce mi je bolno, stari moj voljeni, što te na ovaj način proterujem. Ali barem ćeš mi biti na oku. Tešiće nas uspomene i topla vatra u noći", govorio je. "Oprosti mi." Merlin pogleda na uski prozor visoko iznad njihovih glava. Progon mu nije ništa značio; čarobnjaci su samotnjaci po svojoj prirodi. "Ne bi smeo da dozvoliš ovom klinu straha da uđe", upozorio je.

Teško je bilo Arturu da se susretne s Merlinovim pogledom. "Ne plašim se. Ti si me sam postavio na zadatak, da vladam snagom mira. Nisam siguran da već razumem svoj zadatak, ali barem mogu da ti pružim zaklon i sigurnost od nasilja koje vreba u Kamelotu."

Merlin beše ponosan kao orao. "Sigurnost?" uzviknuo je. "Zar ti misliš da zato ostajem ovde? Dovoljno sam siguran od tih budala koje mirišu na kupus. Odabrao sam da ostanem u ovom tornju jer ima dobar pogled."

"Pogled na šta?" htede da upita Artur; već je imao svoje prve predosećaje poslednjeg čina i spuštanja zavese, ali beše ga strah da dalje ispituje Merlina, jer se još više bojao da njegovog učitelja više nije bilo briga šta će mu se dogoditi. Ti se događaji behu zbili pre nekih pet godina. Otada je Kamelot uznemireno disao, dok je Merlin ostao izdvojen u svom tornju.

Behu potrebne zle slutnje i potpuna pomrčina da pokrenu Artura. Merlin je znao da će kralj biti zapanjen iznenadnim napadom koji je čarobnjak predviđao, i da će Arturovi vitezovi sasvim prirodno želeti da uzvrate. "Malo znaju šta ih čeka", razmišljao je čarobnjak. Snivao je dalje, naizgled mrtav za ceo svet, ali u duhu je osetio udarac koji je srušio kraljevskog jelena. Naglo se uspravio u krevetu.

"Vrati mi se", šapnuo je. Ili ga njegov šegrt nije ni čuo ili beše suviše usredsređen na svoj cilj. Merlin podiže glavu kao da iskušava vetar. Nos mu se naborao i pomakao kao u znalca – miris propasti beše u vazduhu, ustajao i treperav, kao oluja koja će se svakog trena obrušiti. To se beše spremalo već dugo, ali iz potaje izroni drugi, tajnovit znak, i

on postade svestan najgoreg. Snaga ravna njegovoj, crni plamen usmeren da uništi njegov beli, kretao je prema dvorcu.

(...)